

ἀρμυρίδι τό, ἀλμυρίδι ΠΓεννάδ. 905 ἀρμυρίδιν
ὑπερ. ἀρμυρίδι πολλαχ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρμύρα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.
Φυτὰ θαλασσόφιλα τῆς τάξεως τῶν χηνοποδιωδῶν
(chenopodiaceae) 1) Ἀρθροκνήμη ἡ ποώδης (arthro-
cnemum herbacea) καὶ ἀρθροκνήμη ἡ θαμνώδης (ar-
throcnemum fruticosa) τοῦ γένους τῆς ἀρθροκνήμης.
Συνών. ἀρμύρα 7α, ἀρμυρίκα 1. 2) Σοδαία ἡ θαμνώ-
δης (suaeda fruticosa) τοῦ γένους τῆς σοδαίας. Συνών.
ἀρμύρα 7β, ἀρμυρίκα 2, ἀρμυρίκι. 3) Ἀλμυρίς
ἡ κάλι (salsola kali, συνών. ἀγκυλίδα 3, θαλασσοαγ-
ιάθι, θαλασσόχορτο, καλξά, τριβολξά, τριβόλο),
ἀλμυρίς ἡ σκωληκοειδής (salsola vermiculata) καὶ ἀλ-
μυρίς ἡ σόδα (salsola soda) τοῦ γένους τῆς ἀλμυρίδος
(salsola). Συνών. καλξά. [**]

ἀρμυρίζω, ἀλμυρίζω Πόντ. (Κερασ.) ἀρμυρίζω
σύνθηθ. ἀρμυρίζον βόρ. ιδιῶμ. ἀρμυρίζον Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀλμυρίζω.

Α) Ἐνεργ. 1) Ἔχω γεῦσιν ἀλμυρὰν, εἶμαι ὑφάλμυ-
ρος σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Ἀρμυρίζει τὸ φαγεῖ σύνθηθ.

β) Γίνομαι ἀλμυρὸς Ἡπ. Κεφαλλ. Στερελλ. (Αἰτωλ.)
κ.ά.: Θ' ἀρμυρίσ' ἡ πίττα, βάν'ς πουλὺν ἀλάτ' Αἰτωλ. Τὸν φαεῖ
ἀρμύρ'σι Ἡπ. || Φρ. Ἀρμύρ'σαν οὐλα τὰ πράματα (ἐγίναν
ἀκριβὰ) αὐτόθ. || Ποίημ.

Βλέπε τὸ ρέμα τοῦ νεοῦ, κάμε το ν' ἀρμυρίση

μὲ δάκρυ τῆς Ἀρβανιτιᾶς...

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,189. Καὶ μετβ. κάμνω τι ἀλμυρὸν Ἡπ.
Κεφαλλ. Στερελλ. (Αἰτωλ.): Τ' ἀρμύρ'σις τὸν φαεῖ μὴ τ' ἀ-
λάτ' Αἰτωλ. 2) Γεύομαι, δοκιμάζω τι ἀλμυρὸν Δαρδαν.
Εὔβ. (Στρέπον.) Θράκ. (Αἰν. Σαρεκκλ.) Πελοπν. (Μάν.)
Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τσακων. κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.: Δῶσε μου
λίγο λουκάνικο ν' ἀρμυρίσω Σαρεκκλ. Θέλω ἀρμύρα ν' ἀρμυ-
ρίσω (ἀρμύρα = ἀλίπαστος ἰχθύς) Μάν. Μ' ἀρέσει ν' ἀρμυ-
ρίσω Λεξ. Δημητρ. || Φρ. Τ'ς ἀρμυρίζον ἀπ' τ' μάννα μ' (τοῖς
ἀρμυρίζω, ἐνν. τοῖς ξυλγές, ἀπὸ τῆς μάννας μου, ἥτοι ξυλί-
ζομαι, δέρνομαι ὑπὸ τῆς μητρὸς μου) Αἰτωλ. Θὰ τ'ς ἀρμυ-
ρίσου (θὰ δαρῶ) αὐτόθ. Καὶ μετβ. κάμνω τινὰ νὰ γευθῇ τι
ἀλμυρὸν Στερελλ. (Αἰτωλ.): Φρ. Σ' τ'ς ἀρμύρ'σι οὐ δάσκα-
λους (σοῦ τοῖς ἀρμύρισε, ἐνν. τοῖς ξυλγές, ἥτοι σὲ ἔδειρε).

β) Μετβ. ποτίζω τινὰ θαλάσσιον ὕδωρ, ἐπὶ ζώων Τσα-
κων.: Ἀρμυρίζον τὰ χκηνὰ (γίδια). 3) Γεύομαι προχει-
ρῶς ἀλμυρὸν τι ὡς προσφάγειον διὰ νὰ καταπαύσω τὴν
πεῖναν Στερελλ. (Ἀράχ.): Ἀρμυρίζον μ' ἐλαῖες - μὲ μὲν ῥέγγα.

β) Γεύομαί τι διὰ πρῶτην φορὰν Μακεδ. (Βλάστ.) 4)
Ἐνεργ. καὶ μέσ. τρώγω ἄλας, ἐπὶ ζώων συνήθως Πελοπν.
κ.ά.: Τὰ κατοίκια ἀρμυρίζουν ἀγν. τόπ. Τὰ πρόβατα ἀρμυρί-
ζονται Πελοπν.

Β) Μέσ. 1) Αἰσθάνομαι δίψαν φαγὼν ἀλμυρὰν τρο-
φήν Ἡπ.: Ἀφοῦ ἔφαγε ψωμὶ καὶ ἀρμυρίστ'κε ἀπὸ τὸ φαγεῖ
ἐζήτησε νερό (ἐκ παραμυθ.) Ἡπ. 2) Μεταφ. δοκιμάζω,
αἰσθάνομαι εὐχαρίστησιν Στερελλ. (Αἰτωλ. κ.ά.): Πάει
κουντὰ τ'ς μάννα τ' καὶ ἀρμυρίζιτι. Τὰ τραγὰ πααίν'νι κουντὰ
τ'ς τ'ς γίδις καὶ ἀρμυρίζουντι.

ἀρμυρίκα ἡ, Ζάκ. ἀρμυρίχη Κεφαλλ. ἀρμυρίχα
Κέρκ. Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρμύρα κατὰ παρασυσχετισμὸν πρὸς τὸ
μυρίκη, ὁ ἰδ.

1) Ἀρμυρίδι 1, ὁ ἰδ. 2) Ἀρμυρίδι 2, ὁ ἰδ. 3)
Ἀρμυρὰ 2, ὁ ἰδ. [**]

ἀρμυρίκι τό, ΠΓεννάδ. 905.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρμυρίκα.

Τὸ φυτὸν ἀρμυρίδι 2, ὁ ἰδ. [**]

ἀρμυρίλα ἡ, Πελοπν. (Ἀρκαδ. Πύλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρμυρὸς καὶ τῆς καταλ. -ίλα.

Ἡ τοῦ ἀλμυροῦ ιδιότης, ἀλμυρότης. Συνών. ἰδ. ἐν λ.
ἀρμύρα 1.

ἀρμύρισμα τό, Θράκ. (Μάλαρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρμυρίζω.

Ὁ διὰ κλώνου βασιλικοῦ ραντισμὸς τῆς μελλονύμφου
ὑπὸ τῶν γονέων τῆς δι' ἀλμυροῦ ὕδατος εὐχομένων συγχρό-
νως εἰς αὐτὴν «νὰ ζήση, νὰ γεράση».

ἀρμύριχας ὁ, Εὔβ. (Κουρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρμύρα.

Ἐδαφος ἀμμῶδες ἀκατάλληλον διὰ σποράν. Πβ.
ἀρμυρόπηλος.

***ἀρμυρόγη** ἡ, ἀρμυρόγεια Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρμυρὸς καὶ τοῦ οὐσ. γῆ.

Γῆ περιέχουσα ἄλας, ἔδαφος ἀλμυρὸν. Συνών. ἀρ-
μυρόγι.

ἀρμυρόγι τό, Πελοπν. (Καλάμ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀρμυρόγη.

*Ἀρμυρόγη, ὁ ἰδ.

ἀρμυρόγλυκος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἀρμυρὸς καὶ γλυκός.

Ὁ ἔχων γεῦσιν ἀλμυρὰν καὶ γλυκεῖαν: Ἀρμυρόγλυκος
μπακλαβᾶς.

ἀρμυροκαντὸς ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀρμυροκαντὸς Λέσβ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἀρμυρὸς καὶ καντός.

Ὁ ἐρεθισθεὶς ἐκ τῆς πολλῆς ἀλμυρότητος: Ἀσμ.

Κ' εἶνι τὰ στήθη μου γυμνά, μαλλιά μ' ἀνιφιρμένα,
τὰ μάτια μ' ἀρμυροκαντά, τ' ἀφτιά μ' διμονισμένα.

ἀρμυροκουλούρα ἡ, σύνθηθ. ἀρμυροκ'λούρα βόρ.
ιδιῶμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρμυρὸς καὶ τοῦ οὐσ. κουλούρα.

Πίττα λίαν ἀλμυρὰ ἡ ὁποία τρωγομένη καθ' ὠρισμέ-
νας ἡμέρας προκαλεῖ ὡς πιστεύεται μαντικὰ ὄνειρα περὶ
τοῦ μέλλοντος συζύγου ἢ τῆς συζύγου (συνήθως πρὸς παρα-
σκευὴν αὐτῆς λαμβάνονται τρεῖς κουταλγές ἄλεύρι, τρεῖς
κουταλγές ἄλας καὶ τρεῖς κουταλγές νερό. Πβ. ΝΠολίτ.
ἐν Λαογρ. 3 (1911) 6-11 καὶ 46): Φρ. Ἀρμυροκουλούρα
ἔφαγε (ἐπὶ τοῦ πίνοντος πολὺ ὕδωρ) πολλαχ. Συνών.
ἀρμυροκούλουρο, ἀρμυροκουρούνα, ἀρμυρόπιττα,
ἀρμυροπιττάρι.

ἀρμυροκούλουρο τό, Ἀθῆν. Αἰγιν. Εὔβ. (Αὐλωνάρ.)

κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρμυρὸς καὶ τοῦ οὐσ. κουλούρι.

Ἀρμυροκουλούρα, ὁ ἰδ.: Φρ. Πίνει νερὸ σὰν νὰ φάγε
ἀρμυροκούλουρα (ἐπὶ τοῦ πίνοντος πολὺ ὕδωρ) Αἰγιν.

ἀρμυροκουρούνα ἡ, Θράκ. (Σηλυβρ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρμυρὸς καὶ ἀγνώστου β' συνθετ.

Πίττα πρὸς παρασκευὴν τῆς ὁποίας λαμβάνονται τρεῖς
κουταλγές ἄλεύρι, τρεῖς κουταλγές ἄλας καὶ τρεῖς κουτα-
λγές νερό. Τεμάχιον αὐτῆς βάλλει νεᾶνις ὑπὸ τὸ προσκε-
φάλαιον τῆς κλίνης τῆς τὴν νύκτα τῆς Καθαρᾶς Δευτέρας
διὰ νὰ ἴδῃ ἐν ὄνειρῳ ποῖος θὰ εἶναι ὁ μέλλων σύζυγος.
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρμυροκουλούρα.

ἀρμυρολάχανο τό, ἀμάρτ. ἀρμυρολάχανον Θράκ.
(Αἰν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρμυρὸς καὶ τοῦ οὐσ. λάχανο.

Κράμβη ἡ ὁποία ὑφισταμένη ζύμωσιν ἐν ἄλλῃ προσ-
λαμβάνει γεῦσιν ὑπόξινον. Συνών. ἀρμαῖα, ἀρμολά-
χανο, λαχαναρμαῖα.

